

Zusje werd weer naar bed gedragen onder een slaperig mompelen van: „Zusje niet s'apen. Zusje eten bij Pappa.”

Natuurlijk kon zoo'n feestelijkheid niet telkens worden herhaald. Maar juf bracht meneer vriendelijk onder het oog, dat als hij meer van zijn dochter wilde zien, zij haar gemakkelijk 's morgens aan het ontbijt kon beneden brengen.

En zoo werd het rustig uurtje, tot nog toe aan brieven en aan het ochtendblad gewijd, nu een drukke scharrel-maaltijd, waarbij zusje in haar schoon schortje met frisch gezichtje en glanzend haar van alles wat op de tafel was een portie voor zich opeischte, de krant scheurde; de brieven over den grond smakte; haar melkbeker omgooide; zich met marmelade besmeerde en onder alles door opgewekt en zonder eenigen samenhang babbelen bleef.

Voordat ze beneden kwam, kreeg ze haar gewone boter'am met melk, maar aan tafel toonde ze een verbluffenden smaak in ham met eieren en geroosterd brood, liet zich met moeite overhalen om zich te behelpen met een beker melk inplaats van koffie, en zei meer kinderversjes op dan Jan ooit te voren ergens had gehoord.

Ook had hij nooit eerder notitie genomen van andere kinderen, of van speelgoedwinkels.

Tegenwoordig betrapte hij zichzelf telkens, dat hij op straat jongens en meisjes liep aan te kijken en ze met zusje vergeleek. Natuurlijk viel de vergelijking zelden in hun voordeel uit.

En hij kon voor een speelgoedwinkel blijven staan en dan van allerlei zien, wat hij dacht dat haar glinster-oogen nog levendiger zou doen glanzen.

Zijn eerste offer, een dag of wat na de kennismaking van dien avond, was een groote pop geweest, die ze met gillettjes van pret had in ontvangst genomen, 's morgens bij het ontbijt.

„Ze is d'r heelemaal niet bang van,” zei hij opgelucht en bleef kijken naar haar beweginkjes terwijl juf er bij stond te wachten, om haar in haar stoel te tillen en Rachel, juffrouw Judson's hitje, bleef steken in het klaar zetten van 't ontbijt, omdat ze ook graag kijken wou.

„Ze is bang van niks en van niemand, zoo'n lief diefie,”

prees juf. „Wel, onlangs liep ze in het park zomaar op een vreemde dame toe en de vriendschap was gesloten.”

„Een vreemde?”

Het leek Jan twijfelachtig. Voor zich zelf was hij al kieskeurig en hij had liever niet, dat zijn kind zich zou afgeven met de eerste de beste.

„O, maar 't was een dame, meneer. — Kom liefke, leg pop nou op de divan! dan krijg jij lekkere eetjes. Pappa zit te wachten. — Ik geloof dat ze bij mevrouw Beering gelogeed is, meneer. Ik heb haar met mevrouw zien wandelen en ze zeggen, dat ze een nichtje is. 't Was op een dag, dat Zusje in 't park van me wegliep, en die jonge dame pakte haar en bracht haar bij me terug. Na dien tijd kunnen we haar niet tegenkomen, of zusje roept „jujjouw” en stevent op haar af.”

„Jujjouw” zei zusje nadenkend, terwijl juf het strikje in haar kin-servetje legde. „Zusje an jujjouw tijten waten” en haar armpje zwaaide in de richting van de pop.

Een week of wat later, op Zondagmiddag, zou Jan uitgaan, om een zieken vriend te bezoeken. In de vestibule vond hij Zusje, gekleed om met juf te gaan wandelen.

Zóó zag ze haar vader, of met een blij schreeuwte draaide ze, wel-overwogen, juf met het vouw-wagentje den rug toe en kondigde aan: „Zusje met Pappa.”

„Neen, neen,” besliste juf — en greep haar handje! „Zusje moet een zoet meisje zijn en met Dina mee gaan.”

Maar Zusje was er al achter, dat Pappa wel was over te halen. Ze greep hem bij de jas.

„Dina tewt gaan,” vond ze. Want de enkele keeren, dat juf van haar was weggegaan, was haar gezegd dat juf naar de kerk was.

„Dina tewt. Zusje met Pappa.”

Jan wist dat het verkeerd was, om aan haar dwingen toe te geven. Maar ze zag er zoo snoezig lief uit in het ruig-wit manteltje en mutsje; hij kon 't niet laten haar mee te nemen.

„Hoe ver zou ze kunnen lopen?” vroeg hij. — „Tot aan mevrouw Prendergast?”

„Ze kan een heel eindje, als 't niet te hard gaat,” dacht

juf; „ik geloof wel, dat 't gaan zal. Maar 't is voor u zoo vervelend, dat langzaam loopen. Zal ik haar even brengen in 't wagentje?”

't Idee sloeg niet in. Bij vader niet en bij dochter niet.

Zusje zei nog eens over: „Met Pappa”, met een stamp van haar voetje en een heel leelijk gezicht naar juf en het vouw-wagentje.

En Jan kreeg tegelijk de visie van een juffrouw met een wagentje en een kind er in, achter hem aan. Hij zag er niets in. Dan heel wat liever dit aantrekkelijk blond-en-rose schepseltje, meetrippelend aan zijn hand.

„Zoover als ze kan mag ze met me meewandelen,” zei hij, „en komt u dan even later met het wagentje. Als ze moe wordt, kunt u haar altijd nog in 't wagentje zetten en als mevrouw Prendergast haar even heeft gezien, dan neemt u haar mee terug.

Zoo gingen ze op weg.

Jan had zich eigenlijk niet voorgesteld *hoe* langzaam zelfs een vroolijk en voorspoedig kind van even twee jaar nog maar vooruit komt. Maar geduldig hield hij zijn groote stappen in, en bij de kruispunten nam hij haar op, dat ze haar witte schoentjes niet begroezelen zou.

Hij begon het net wat lastig te vinden, om zes maal te stappen over een afstand, dien hij gewoonlijk met één pas aflegde, en Zusje dreigde al telkens van de been te raken.... Zou hij juf maar laten komen met het wagentje?

Daar draait zich het kleine knuistje uit zijn hand los.... een blij gillette: „Jujjouw! jujjouw!” en ze was weg, met een vaart waardoor ze gauw genoeg op haar neusje zou hebben gelegen, had niet, vlak voor hen uit, op 't hooren van de kinderstem, een jong meisje zich omgekeerd en topzwaar Zusje in haar armen opgevangen.

„Hé Zusje!” riep ze: „waar is Dina?”

„Niet Dina, Pappa,” legde ze uit, onder het worstelen om weer los te komen. En Jan Jervois lichtte zijn hoed als bevestiging van zijn dochters voorstellen.

„Uw oom is een oud vriend van mij en mijn kleine meid

is van u een vriendinnetje geworden, zie ik, juffrouw.... ja, uw naam weet ik eigenlijk nog niet recht.”

Nora Beering lachte.

„Ik heet Beering, net als mijn oom. Hij is een broer van mijn vader. Ik ben Zusje hier al een keer of wat tegengekomen. Ze is zoo'n aanhankelijk zieltje.”

„We zijn vandaag voor 't eerst samen uit wandelen,” vertelde Jan: „ze is erg gezellig. Maar bepaald hard lopen doet ze nog niet. Juf komt achteraan, voor geval dat ze moe wordt, of dat ik er het mijne van krijg, en me dunkt, dat 't begint tijd te worden. Kom Zusje, zeg da-da tegen juffrouw Beering en dan ga je naar Dina.”

Gehoorzaam legde ze haar linker handje in Pappa's hand. Maar met het rechter hield ze stijf die van Nora vast.

„Jujjouw mee,” kommandeerde ze; „jujjouw oot wandewe.”

Tot veel was Jan bereid. Dat was Zusje maar al te gauw gewaar geworden. Maar in het park loopen met een vreemde dame en Zusje aan de hand tusschen hen in.... 't Zou kritiek zijn geworden, als Nora's gemakkelijk bewegen niet dadelijk den uitweg had gevonden.

„U wou verder gaan, geloof ik. Zal ik haar maar even naar Dina terugbrengen? Kom, Zusje!”

En als Jan het handje losliet en met dank afscheid nam, stapte ze, zoo vlug als de vermoeide voetjes het konden bijhouden, in de richting van het vouw-wagentje. Jan bleef ze even nakijken, de lange slanke gestalte in donkerblauw en het kleine witte trippeltje zooals ze samen, o zoo langzaam, maar blijkbaar tot wederkeerige voldoening voortstapten, en met een zucht, waarvan hij niet eens zichzelf zou hebben kunnen rekenschap geven, keerde hij zich af, om alleen verder te gaan.

In geen weken zag hij Nora weer. Hij had het ook zoo over-druk, dat hij zelfs voor Zusje geen tijd had dan aan het ontbijt. En dan kon hij nog niet eens zich veel met haar bemoeien.

Zusje zag. En het beviel haar niet.

Op een morgen, dat hij verdiept zat in drukproeven, en iedere aanmoediging van háár kant stijf had genegeerd, begon ze nadenkend: „Pappa nou zoet?... Pappa niet zoet. Pappa niks zeggen tegen Zusje.... Zusje maken, Pappa zeggen,” en meteen smet een mollig knuistje wel-overlegd zijn kopje omver. De koffie stroomde over 't ontbijt-servet en over de proeven.

Pappa brak onmiddellijk los in „zeggen” zooals Zusje 't nog nooit gehoord had, en juf werd gebeld om haar te komen halen.

Maar ze liet zich wegdragen, en had enkel pret. „Pappa grapje doen. Pappa s'eeuwen tegen zusje . . . zóó?”

En een schril gieren moest denkbeeld geven van Jan's uitroep van schrik, toen hij zijn proeven in de koffie geweekt zag.

„Zoo'n brutaal klein ding heb ik van m'n leven nog nooit gezien,” moest juf in den loop van den morgen even aan